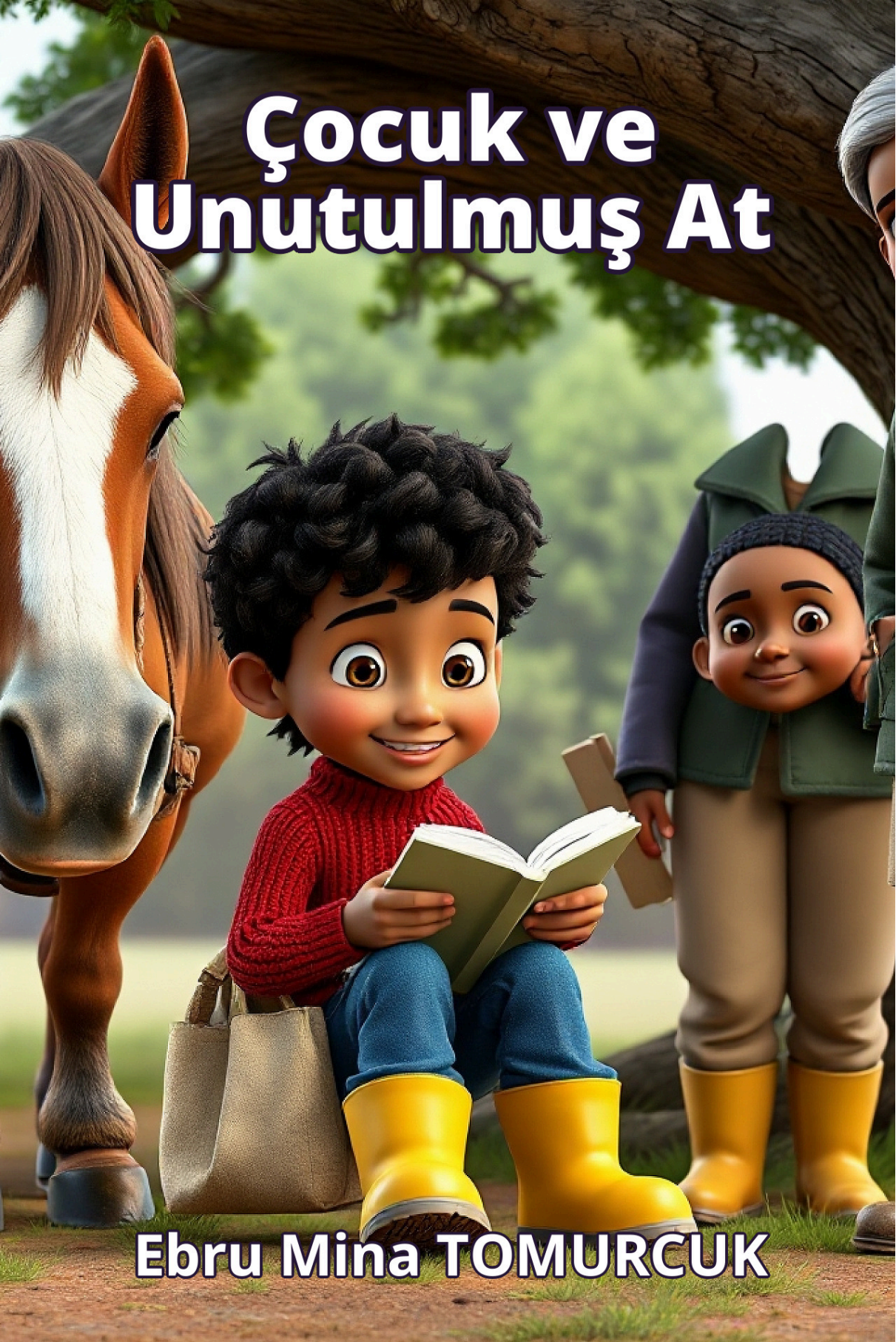
Çocuk ve
Unutulmuş At
Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Unutulmuş At

Ebru Mina TOMURCUK

Daniel sarı yağmur çizmelerini giydi ve kanvas bez çantasını kaptı. İçinde cesur bir tavşanla ilgili en sevdiği kitabı vardı. Bugün sınıfı hayvan barınağını ziyaret edecekti. Daniel yedi yaşına göre küçüktü; açık kahverengi teni ve kıvırcık koyu saçları vardı. En küçük fareden en uzun ata kadar her hayvanı görmeyi umuyordu.

Barınağı yöneten Bayan Ellis, çocukları kapıda karşıladı. Yeşil kanvas bir ceket giymiş, elinde bir dosya tutuyordu. 'Hoş geldiniz!' dedi. 'Bu hayvanların yumuşak seslere ve sevgi dolu kalplere ihtiyacı var.' Daniel dikkatle dinledi. Büyük bir meşe ağacının altında, diğerlerinden uzakta tek başına duran bir at fark etti. Atın başı öne eğilmişti.

At kestane rengiydi; gri bir burnu ve yüzünde beyaz bir lekesi vardı. Yelesi uzun ve dağınıktı, bir gözü bulanık görünüyordu. Başında gevşek, yıpranmış kahverengi bir yular vardı. 'Bu Chester,' dedi Bayan Ellis yumuşak bir sesle. 'O yaşlı ve utangaç. Genellikle kendi hâlinde kalır.' Daniel'in içi biraz burkuldu.

Diğer çocuklar keçileri ve tavşanları sevmeye koşarken, Daniel yavaşça meşe ağacına doğru yürüdü. Chester'ı ürkütmek istemiyordu. Birkaç adım ötedeki düz bir kayanın üzerine oturdu ve kitabını çıkardı. 'Ben sadece burada okuyacağım,' diye fısıldadı. Chester'ın kulakları oynadı ama uzaklaşmadı. Daniel kitabı açtı ve okumaya başladı.

Daniel yumuşak ve sakin bir sesle okudu. Hikâye, sessiz bir çayırda bir arkadaş bulan bir tavşanla ilgiliydi. Chester'ın eğik başı birazcık kalktı. Bulanık gözü Daniel'i izliyor gibiydi. Daniel hiçbir şey beklemeden sayfa sayfa okumaya devam etti. Yağmur üstlerindeki yapraklara pıtır pıtır yağıyordu.

Ertesi gün Daniel barınağa geri döndü. Aynı kayanın üzerine oturdu ve kitabını yeniden açtı. Chester bu sefer birkaç adım daha yaklaştı. Daniel gülümsedi ve bir aslana yardım eden cesur bir fareyi okudu. Chester yavaşça bir adım attı, sonra bir adım daha. Pirinç etiketi hafifçe şıngırdadı. Daniel'in içi sıcacık oldu.

Her gün okuldan sonra Daniel yeni bir kitapla Chester'ı ziyaret etti. Bayan Ellis, yaşlı atın saat üçte çitin yanında nasıl beklediğini fark etti. 'Senin sesini tanıyor,' dedi. Daniel başını salladı. 'Sanırım hikâyeleri seviyor,' dedi. Daniel hiç acele etmeyen bir kaplumbağayı okurken Chester'ın dağınık yelesi rüzgârda dalgalandı.

Bir öğleden sonra Daniel'in arkadaşı Priya da geldi. Kırmızı boncuklarla süslü uzun siyah örgüleri ve parlak turuncu bir sırt çantası vardı. 'Ne yapıyorsun?' diye sordu. Daniel ona Chester'a nasıl kitap okuduğunu gösterdi. 'Ben de dinleyebilir miyim?' diye sordu Priya. Daniel'in yanına oturdu ve birlikte her şeyi paylaşan iki arkadaşın hikâyesini okudular.

Chester yanlarına kadar geldi ve kocaman başını eğdi. Nefesi sıcak ve yumuşacıktı. Priya kıkırdadı. 'Dinliyor!' diye fısıldadı. Daniel başını salladı. 'Sesleri seviyor,' dedi. Diğer çocuklar onları gördü ve onlar da okuyabilir mi diye sordular. Kısa sürede Chester'ın etrafında küçük bir halka oluştu ve her çocuk sırayla okudu.

Bayan Ellis ahır kapısından izliyordu. Gözleri parlıyordu. 'Bu harika,' dedi. 'Hayvanlar hikâye dinlemeyi seviyor. Çocuklar da okumayı seviyor.' Çocukların arasında sakince duran Chester'a baktı. 'Chester hiç bu kadar mutlu olmamıştı,' dedi. 'Ona bir armağan verdin, Daniel.' Daniel gülümsedi ve Chester'ın boynunu okşadı.

O akşam Bayan Ellis'in aklına bir fikir geldi. Daniel ile Priya'yı yanına çağırdı. 'Bir okuma programı başlatsak ne dersiniz?' diye sordu. 'Çocuklar her hafta gelip hayvanlara kitap okuyabilir.' Daniel'in gözleri parladı. 'Adını Barınak Dostlarına Okuma koyabiliriz!' Priya ellerini çırptı. 'Arkadaşlarımı getireceğim!' dedi. Bayan Ellis planı dosyasına yazdı.

İlk okuma günü büyük bir başarıydı. Çocuklar kitaplarla ve battaniyelerle geldiler. Keçilerin, tavşanların ve tavukların yanına oturdular. Chester ortada duruyordu, kulakları ileriye dönüktü. Daniel iyi kalpli bir tilkinin hikâyesini okudu. Priya dans eden bir ördeği okudu. Hayvanlar dinliyor gibiydi. Bayan Ellis elma dilimleri dağıttı ve herkese gülümsedi.

Chester ve Daniel en iyi arkadaş oldular. Daniel yağmur çamur demeden her gün ziyarete geldi. Bazen sadece yaşlı atın yanında sessizce oturuyordu. Chester gri burnunu Daniel'in omzuna yaslıyordu. 'Sen benim arkadaşımsın,' diye fısıldadı Daniel. Chester'ın bulanık gözü yavaşça kırpıldı, sanki anlıyormuş gibi. Dostluklarını paylaşmak için sözcüklere ihtiyaçları yoktu.

Diğer çocuklar da okuma programına katıldı ve barınak daha da hareketlendi. Chester artık meşe ağacının altında tek başına durmuyordu. Her gün ziyaretçisi vardı. Bayan Ellis kapının yanına bir tabela astı: 'Her yaştan herkes hoş geldiniz.' Daniel, nezaketin yüksek sesle olması gerekmediğini öğrendi. Bazen nezaket, yalnız bir arkadaşa hikâye okuyan sessiz bir sestir.

Mevsimler değişirken Daniel Chester'a kitap okumaya devam etti. Cesur şövalyeleri ve şakacı maymunları okudu. Chester'ın tüyleri daha parlak oldu, başı daha yükseğe kalktı. Priya daha çok arkadaş getirdi ve okuma programı mutlu bir gelenek hâline geldi. Herkes Chester'ın en iyi dinleyici olduğunda hemfikirdi. Daniel onun arkadaşı olduğu için gurur duyuyordu.

Daniel, arkadaşlığın her yaşta önemli olduğunu öğrendi. Chester yalnızdı ama Daniel'in yumuşak nezaketi ona sevinç getirdi. Okuma programı birçok hayvanın ve çocuğun kendini daha az yalnız hissetmesine yardımcı oldu. Bayan Ellis, 'Küçük bir nezaket davranışı harika bir şeye dönüşebilir,' dedi. Daniel Chester'a baktı ve gülümsedi. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Son.